

Sygn. akt II CZ 129/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa H. J. i A. S.

przeciwko Miastu G. i J.M.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 listopada 2012 r.,

zażalenia powódek na postanowienie o kosztach

zawarte w pkt. II wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 3 kwietnia 2012 r.,

- 1. zmienia zaskarżone postanowienie o kosztach w ten sposób, że zasądzone w nim kwoty obniża do kwot po 600 (sześćset) zł i oddala zażalenie w pozostałym zakresie**
- 2. znosi wzajemnie koszty postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r. oddalił apelację powódek H. J. i A. S., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 września 2011 r. oraz „tytułem zwrotu kosztów procesu w Sądzie II instancji zasądził po 1.200 zł” od obu powódek na rzecz pozwanej J. M.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie o kosztach, zawarte w pkt II wyroku z dnia 3 kwietnia 2012 r., powódki zarzuciły naruszenie art. 102 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.). Twierdziły, że istniały wystarczające podstawy do zastosowania art. 102 k.c. ze względu na charakter istniejącego postępowania. W razie niezastosowania tego przepisu podnosiły, że na rzecz pozwanej powinny być zasądzone koszty postępowania apelacyjnego po 600 zł od każdej powódki, a nie po 1.200 zł, jak uczynił to Sąd Okręgowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowało się trafne stanowisko, zgodnie z którym przepis art. 102 k.p.c. ma charakter dyskrecyjny, a więc ocena tego, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu tego przepisu oparty jest na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. W związku z tym ocena taka może być podważona przez Sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (por. np. ostatnio postanowienie z dnia 26 stycznia 2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012 z. 7/8, poz. 118). Nie ma podstaw do twierdzenia, że niezastosowanie art. 102 k.p.c. w rozpoznawanej sprawie było rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym właśnie z racji charakteru tej sprawy.

Ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia stawka minimalna opłaty za czynności adwokackie wynosiła 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.). Pozwaną J. M. reprezentował w obu instancjach ten sam pełnomocnik zawodowy. Oznacza to, że pozwanej – w związku z oddaleniem apelacji powódek – należał się zwrot kosztów w wysokości 50% stawki minimalnej (§ 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MS).

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 kwietnia 2012 r. wynika to, że powódki wnosiły o przeniesienie na nie prawa własności wraz z użytkowaniem wieczystym (części działki nr 1277), znajdującej się „pod nawisem stanowiącym część piętra budynku wybudowanego na stanowiącej własność powódek działkach” (art. 231 k.c.). Powódki były współwłaścicielkami tych działek w częściach równych i w obecnym postępowaniu występowały z jedynym żądaniem procesowym (przeniesienie prawa własności na ich rzecz jako współwłaścicielek części działki sąsiedniej). W tej sytuacji w związku z nieuwzględnieniem tego żądania także przez Sąd odwoławczy, pozwanej – reprezentowanej przez adwokata – przysługiwał zwrot kosztów obrony prawnej w wysokości 1.200 zł, odpowiednio po 600 zł od każdej z powódek (art. 105 § 1 k.p.c.).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji.